

2014

č. 12

Pozvánky

Sejdeme se ve středu 7. ledna 2015 v 17:00 v bistru Chutnoff, Zelená 4, Praha 6. Z Hradčanské tam jede autobus 131 (nástupní stanice autobusu je za železnicí a do stanice Zelená to trvá asi 6 minut). Pro sportovně zdatné jedince lze dojít z Kulatáku pěšky.

PaPoOPa (Páté Pondělí O Páté)

Vážení, opět jsme se rozhodli svolat spřízněné duše do sídla ve Všenorech. Pátý pátek v měsíci, který bývá občas, se jeví jako ideální termín, ale je málokdy. Páté pondělí o páté se taky hodí. A to je 29.12.2014.

Srdečně Vás opět zveme na prožití pozdního odpoledne - o páté - a přilehlého večera ve mlýně ve Všenorech.

Program: přivítání

welcome drink

kulturní vložky

hudební produkce a improvizace - nástroje sebou, možná i projekce

hodnotná tombola, guláš atd.

Těšíme se na Vás , Jiří Stivín a Lenka.

PS. Poslední vlak ze Všenor do Prahy odjíždí ve 23:10 a do Berouna!!!! v 00:46 hod.

Spojení: každou půl hodinu z Hlaváku nebo Smíchova směr Beroun přes Radotín. Ve Všenorech se jde ve směru jízdy přes šraňky našikmopřipič - nééé schody, cca 3 min. Uvítáme i ty, kteří přijedou jinudy. Strakonická - Cukrák - Všenory - K.Mašity 217, - parkoviště.

Milí řípolezci,

náš novoroční výstup na Říp spojený se sledováním prvního novoročního úplňku určili hvězdopavci na pondělí 5. ledna. Ale jak zároveň demiurgové připomínají, dochází tím ke kolizi tohoto termínu s přeplněnými deničky těch, co jim končí prázdniny/volno, které je letos s Novým rokem spojeno. Proto prosím o potvrzení účasti, pokud nás totiž bude málo možná dosahneme vrcholu, ale hospoda tam bude zavřená a naše duchovní zážitky budou ochuzeny.

keepJOB (tstarek@seznam.cz) R.S.V.P do 22.12

Zápis

Na prosincovou schůzku přišli: **Pulec, Batul, Chingo, Foki, Job, Bobánek, Pacík, Pegás, Petr, Zub, Rud'a, Bob, Cancidlo, Kačka, Yško, Jakub, Košť'a** a Jezevec. Omluvil se **Přemík**.

Foki nás na schůzce zásobil už vánočním cukrovím a sušeným ovocem a pak jsme po několika vtípech přešli k vážné debatě o dvou tématech, která uvedl **Chingo**. Za prvé jsme mluvili o ztracených exponátech z výstavy 100LET555, za druhé o našem vztahu k Junácké organizaci.

Usnesli jsme se, že zejména dvě vlajky, stuhy vlčat a některé trofeje bychom se měli pokusit najít. Poslední informace je, že vše odvezl z Kamy při povodni Zbyněk a tyto věci byly uloženy v jedné igelitové tašce a jedné papundeklové krabici v klubovně malých oddílů.

Odtud se přece nemohly ztratit. **Pacík** se zeptá **Zbyňka, Rejpa, Miriam, Wendy a Hakima**, co o tom vědí. Dále se pokusíme sehnat fotografie z výstavy a na nich identifikovat, o jaké předměty se jednalo. Po vyhodnocení získaných informací, pokud se věci nepodaří dohledat, uveřejníme na oddílových www stránkách velký „inzerát“ s dotazem, jestli o tom něco vědí ostatní členové a přátelé Pětky.

Zatím máme k dispozici fotografie ztracených vlajek. Slavnostní vlajka Pátého přístavu je na titulní stránce tohoto Plaváčka; další je vlajka Pětky s udělenými řády:

Kdo o těchto vlajkách ví, nebo kdo má další informace o ztracených věcech, případně, kdo má fotografie z výstavy 100LET555, kde jsou ztracené věci vyfotografovány, napište to **Pacíkovi** (tomas.paces@geology.cz).

K tomuto problému se vrátíme na naší schůzce v lednu. Na lednovou schůzku přijdou také **Miriam** a **Dorka**, abychom si popovídali a malém oddílu, a při té příležitosti dáme řeč i o těch ztracených věcech.

Druhým bodem, který **Chingo** předestřel, byl vztah Prvostředečnicků k Junácké organizaci. **Chingo** poukázal na to, že neví, kdo z nás vlastně je členem Junáka a kdo vůbec kdy složil skautský slib. **Pacíkův** názor byl, že dnes jsme prostě parta, která spolu s **Braťkou** něco prožila, která se dnes ráda schází a třeba i malé Pětce pomůže, ale která moc velký vztah k současné organizaci Junáka vlastně nemá. My jsme nikdy v padesátých letech slib neskládali a **Braťka** nás vždycky od takových akcí zrazoval z bezpečnostních důvodů a ani jim nedával velký smysl. Podstatou našeho konání byl skautský duch a skautské zásady života, jak je **Braťka** razil v rámci Českého Yachtklubu a potom také v Ústí n. Labem. Hlásili jsme se ovšem vždy k tradici předválečné a předkomunistické Pětky, což se také projevovalo tím, že jsme každou schůzku končili naším oddílovým pokřikem. Tak tomu bylo za komunismu jak v Praze a Ústí n. Labem, tak v zahraničí, kde se Pětkaři vždy v exilu scházeli. **Yško** uvedl, že on a několik dalších skautský slib složili v roce 1968, během krátké existence Junáka za komunismu. Na lednové schůzce si o této záležitosti také můžeme popovídat s **Dorkou** a **Miriam**.

Dále pak pokračovala nevázaná a jako obvykle chaotická zábava, jak naznačují fotografie **Kačky**.

Zleva: Yško, Kačka, Batul, Pegas, Zub, Bobánek, Kost'a, Jakub, Pacík, Rud'a, Cacidlo, Petr, Jezevec

Zub, Yško, Pacík

Bobánek a Bob

(fotografie nominovaná na zlatou medaili za nejlepší roverské foto v Plaváčku za rok 2014)

Stojící: Jezevec, Petr (zády), Chingo, Job, sedící: Jakub, Batul, Zub

Pacík, Rud'a, Jezevec, Cancidlo, Petr, Jakub

Koš'a si čte Bobánkovu báseň na pokračování „Karavana“

Fotografie okolo stolu

Pacík fotografoval fotografujícího **Kačku**:

V listopadu jsme si udělali hezký večerní program naší mezischůzkou na koncertu **Kačky** v Rudolfinu. Shodli jsme se, že to bylo bezvadné. S námi souhlasila naplněná Dvořákova síň, která jednotlivé skladby oceňovala bouřlivým potleskem. Za obdiv zejména stojí předvedení Telemannovy skladby pro příčnou a zobcovou flétnu, kterou si **Kačka** zahrál s **Markétou**. Vděčně publikum tleskalo Telemannově „Smuteční ódě na smrt umělecky vzdělaného kanárka kdyžtě k největší žalosti svého pána zhyнул“, kterou zazpívala Jana Jonášová (nám připadalo, že slova písně snad nasal **Bobánek**), pak jsme si užili **Kačkovu** klauniádu s dětskou flétnou, kterou mu na pódium přinesla jeho vnučka, a pak úžasně zazpívaný a zahráný Rossiniho „Kočičí duet“, který předvedly Jana a Hana Jonášovy, sólistky Národního divadla a Státní opery. Po koncertě pak zapěl sbor sv. Cecílie s varhaníkem Robertem Hugo mohutné „Happy birthday to you“ **Kačkovi**, který tímto oslavil další ze svých mnoha narozenin. Načež jsme se s jeho dalšími přáteli odebrali do Respiria, kde jsme si dost dlouho

při sektu povídali a také se fotografovali. Je obdivuhodné, že **Kačka** tyto koncerty pořádá už 23 let, a že na to sežene fondy.

Zde je **Přemíkova** fotodokumentace (poslední snímek zaranžoval a vyfotografoval **Pacík**):

Quodlibet a hosté při koncertě

Prvostředníci po koncertě: zleva: **Yško, Radka, Foki, Styda, Bob, Klára, Lída, Petr, Přemík, Yšče (Fanyška Padevětová), Cacidlo, Rud'a, Batul, Kačka, Zub, Pulec, Magda, Chingo, Eva, Pacík, Pegas, Mahu.**

Fotografování celebrit: **Kačka, herečka Zdenka Procházková, Cacidlo**

Program koncertu:

Antonio Vivaldi (1678-1741)

„La Notte“

Koncert pro zobcovou flétnu, smyčce a basso continuo

Largo – Presto (Fantasmi) – Largo – Presto – Largo (Ill sonno) - Allegro

Zobcová flétna – Jiří Stivín

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

„Non sa che sia dolore“

Kantáta pro soprán, flétnu, smyčce a basso continuo (BWV 209)

Sinfonia – Recitativ – Arie – Recitativ – Arie

Soprán – Hana Jonášová, flétna – Markéta Stivínová

Georg Philipp Telemann (1681-1767)

Koncert pro housle, 2 flétny, smyčce a basso continuo

Larghetto – Allegro – Largo – Presto

Housle – Lucie Hůlová, flétny – Markéta Stivínová, Jiří Stivín

Georg Philipp Telemann (1681-1767)

„Zerreiß das Herz“

Kantáta pro soprán, zobcovou flétnu, smyčce a basso continuo

Soprán – Jana Jonášová, zobcová flétna – Jiří Stivín

Přestávka

Quodlibet „Pocta sv. Cecílii XXIII.“

Hudební komentáře ke skladbám známých autorů pro sóla, sbor, varhany, smyčce, klavír, housle, bicí a možná i obecenstvo.

(J. S. Bach, F. Benda, G. Ph. Telemann, A. Vivaldi, G. Sammartini a jiní)

poskládal Jiří Stivín

Collegium Quodlibet:

Lucie Hůlová, Viktor Mazáček,

Magda Malá – housle

Jana Vavřínková – viola

Hana Fleková – violoncello

Ondřej Štajnochr – kontrabas

Robert Hugo – cembalo, varhany

Jana Jonášová, Hana Jonášová - soprán

Markéta Stivínová – flétna

Karel Růžička – piano

Martin Zbrožek – housle

Jiří Stivín jr. – bicí

Sbor sv. Cecílie

a

Jiří Stivín – flétny všeho druhu

Další kulturní událostí byl tradiční adventní koncert **Selimova** pěveckého sboru Sponte Sua. Jako obvykle, **Selim** se sborem nacvičil a na profesionální úrovni předvedl řadu nábožensky, ale i námořnický laděných písní. Písní „Nova radyst“ sbor připomněl smutné události na Ukrajině. Byl to opět velmi krásný zážitek v Tereziánském sále Břevnovského kláštera, který **Selim** nejen dirigoval, ale doprovázel na kytaru a hlavně velmi přirozeně a stručně moderoval. Zde je program večera:

Benediktinské arcidiecéze sv. Vojtěcha a sv. Markéty
Markétská 1, Praha 6
Tereziánský sál
neděle 7. prosince 2014 v 18 hodin

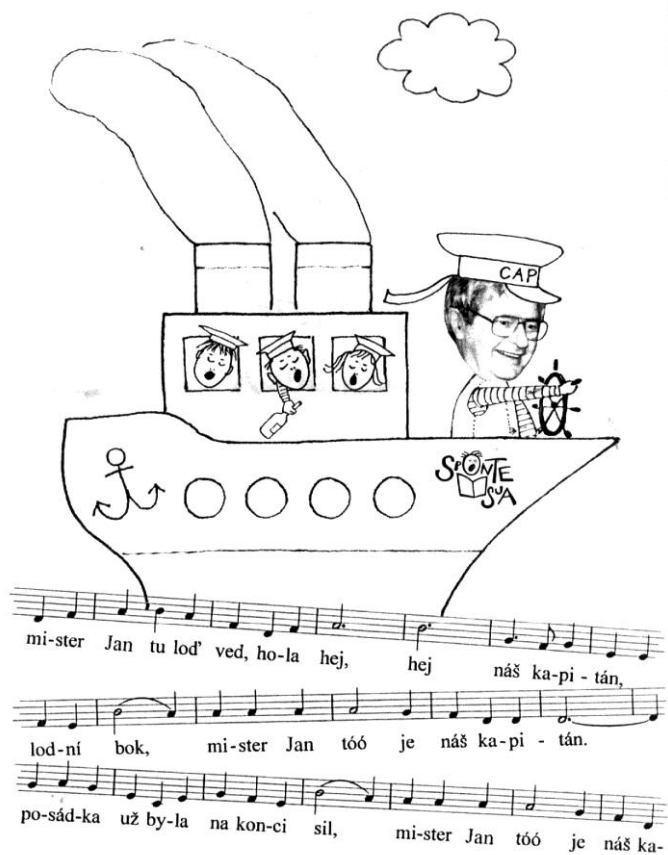
Adventní koncert

SPOLEČENSTVÍ
PRO DUCHOVNÍ PÍSEŇ
PRAHA

sbormistr Jan Lejsal

varhany Ludmila Čermáková
kytary Lenka Podrazská a Jan Pospíšil
viola Tomáš Gabriel
kontrabas Jan Kříženecký
bicí Kateřina Krákorová

U to vrijeme godišta

chorvatská

Miminka

hudba a text Jiří Čermák

Když anděl zvěstoval Marii

norská, text Jiří Čermák

V chudém loži

polská, text Jindřich Pecka

Vánoční píseň z Coventry

anglická, text Dana Košíková

Má duše zpívá

dánská, text Jiří Čermák

Nova radyst'

ukrajinská

Můj Pán

hudba Jiří Čermák, text Jan Kantůrek

Kruh víry

Carl Perkins, text Jan Kantůrek

•••

Již vzhledni vzhůru

anglická, text Jiří Čermák

Glorious Kingdom

spirituál

Dál, bratři, jděme stále

spirituál, text Jiří Čermák

Swing Low

spirituál

Nádherný den

americká námořnická, text Jiří Čermák

Má milá čeká

americká námořnická, text Jiří Čermák

Unavený

hudba The Brothers Four, text Jiří Čermák

Život tvůj, člověče

hudba a text Jiří Čermák

A tady je pár fotografií z koncertu:

Do posledního místa naplněný Tereziánský sál Břevnovského kláštera

Selim při úvodním slovu

Selim při dirigování

Selim při kytarovém doprovodu
Škoda, že nepokračujeme v přebírání těch námořnických písniček do Pětkařského zpěvníku.

Vtipy

Jeden vánoční:

Rodinná idylka v Betlémě, na zemi si hraje malý Ježíšek, Marie se na něj zálibně dívá, Josef se těší na večeri. Tu se Marie zamyslí a povídá: A Josefe, kdy mu vlastně řekneme, že neexistuje?

Dveře se zavírají a tramvaj se chystá k odjezdu ze stanice. K vozu však dobíhá určitý muž a zoufale volá: "Prosím vás, počkejte ještě na mě, jinak nestihnu práci!" Cestující se přimlouvají u řidiče, aby na něj počkal. Pán nastoupí, zavrou se dveře, tramvaj odjíždí a pán praví: "Dobrý den, kontrola jízdenek."

Žena rozrazí dveře, vpadne do bytu a už v předsíni křičí: "Ty hnusnej děvkaři! Vím všechno!"

Muž zvedne hlavu od křížovky a říká: "Tak schválně - australská řeka na sedm?"

Dva pacienti odkulhají současně na dvě lékařské kliniky se stejným zdravotním problémem. Oba mají těžkou poruchu chůze a zdá se, že potřebují náhradu kyčelního kloubu.

První pacient je vyšetřen během hodiny, stejný den je zrentgenován a je vyzván k nástupu na operaci příští týden.

Druhý pacient navštíví obvodního doktora. Ten jej pošle ke specialistovi, kde je objednan na vyšetření za 8 týdnů. Posléze je zrentgenován a jeho snímek prozkoumán až následující týden. Konečně je mu naplánována operace, na kterou má nastoupit za dalšího čtvrt roku.

Proč jsou takové rozdíly v zacházení se dvěma pacienty?

První z nich je zlatý retrívr.

Druhý je důchodce.

„Už toho mám dost! Vystěhuji se do Austrálie“, vykládá Khon.

„Ale pročpak?“, vyzvídá Theissig.

„To je kvůli homosexualitě!“

„Ale Khon, to se jich přeci netýká.“ míní Theissig.

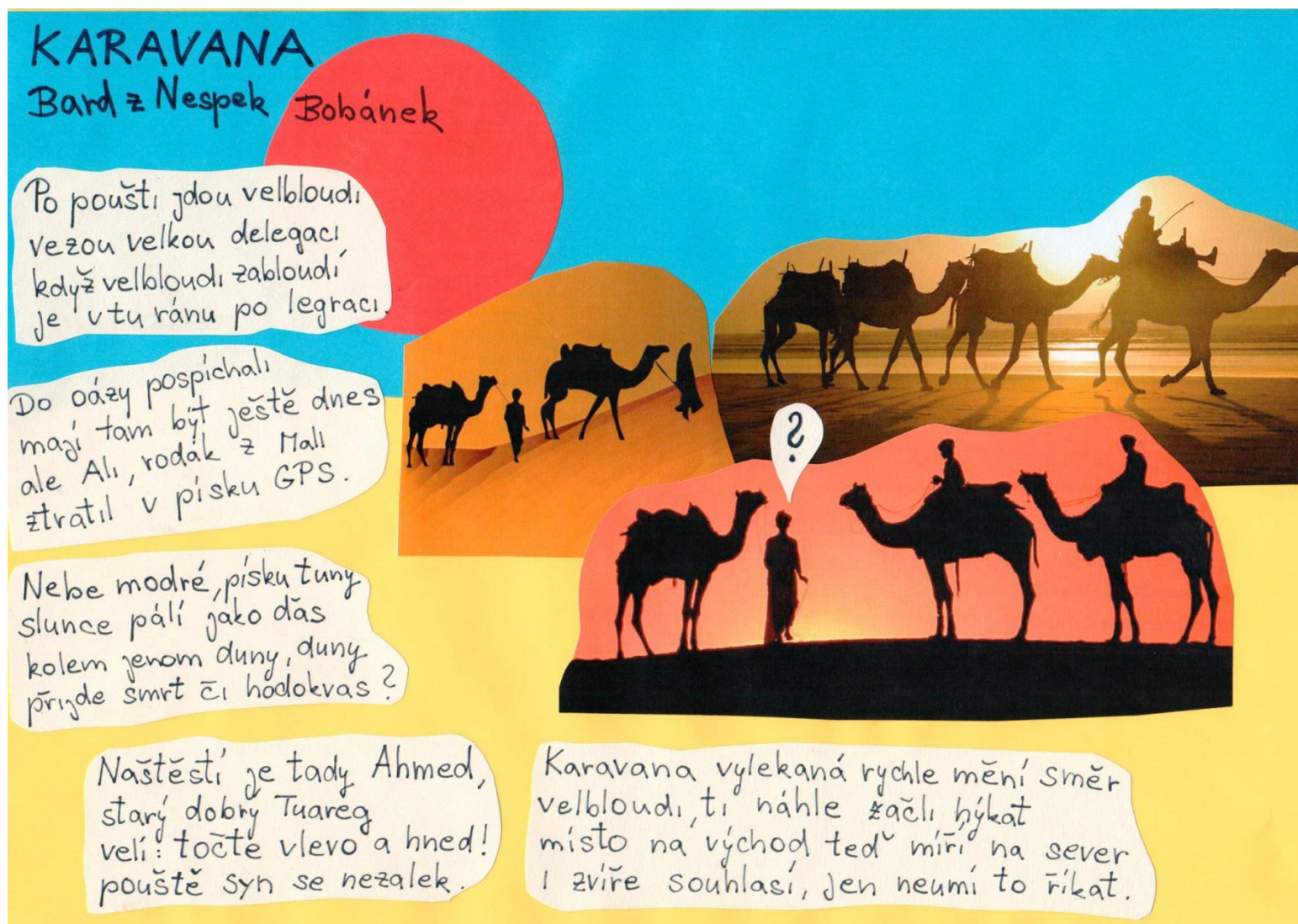
„Jo netýká! Nejdřív za ni byl trest smrti, pak jen trestnice, později jenom vězení a teď je dokonce beztrestná. Raději se vystěhuji, než se stane povinnou!“

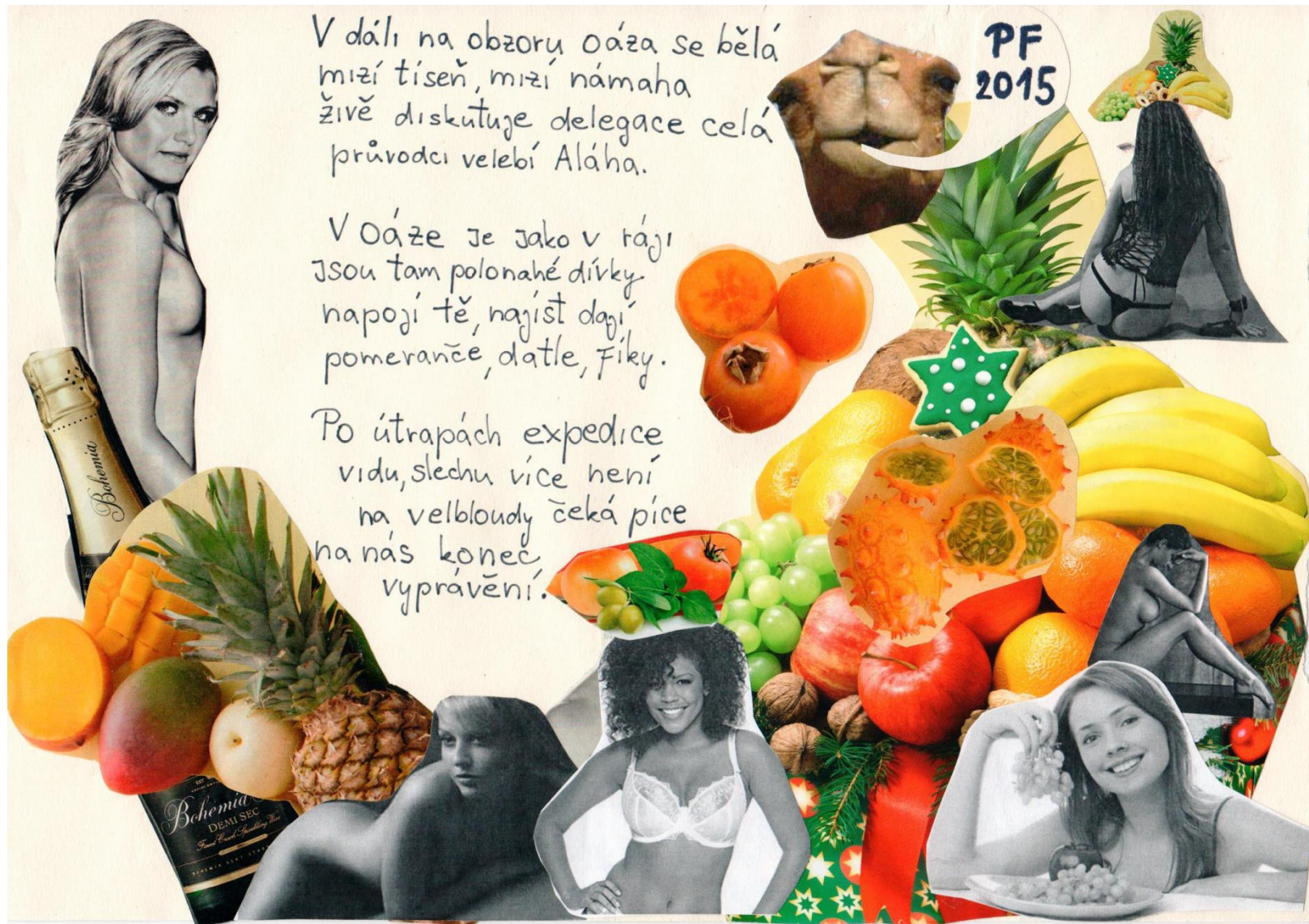
O skautingu

Selim dostal k sedmdesátinám knížku Jiří Menzel – Rozmarná léta – Slovart 2013. A z ní nám poslal trefnou reflexi Jiřího Menzela na jeho skautská léta: „Ve Skautu to bylo zajímavější. Každá schůzka probíhala jinak, jezdili jsme na výlety, učili se přišívat knoflíky, štipovat punčochy, vařit buřtguláš. Skauting ve mně vypěstoval vědomí, že já jako skautík jsem příslušníkem své družiny, svého oddílu, a jsem spoluzodpovědný za jeho úspěch, či neúspěch. Vědomí, že vše, co dělám, nedělám jen pro sebe, ale taky pro ostatní. A z takového vědomí se pak snadno odvozuje i stejný pocit příslušnosti k rodině, k obci, k zemi, ke státu, jehož jsem občanem. Skauting mě vychovával k občanství víc než škola.“

A **Selim** ještě přidal trochu jinou reflexi Ludvíka Vaculíka na jeho skautská léta. Když se ho kdysi nějaký redaktor ptal na jeho skautství, on odpověděl v podstatě toto: „Panáčku, jaképak skautství... Byl přede mnou úkol, ten bylo třeba splnit, a tak jsem se vždycky snažil splnit ho co nejrychleji a co nejlépe...“

Z Bobánkových básní a jiných epických děl v obrazovém podání Boba a Markéty

V dáli na obzoru oáza se bělá
mizí tíseň, mizí námaha
živě diskutuje delegace celá
průvodci velebí Aláha.

PF
2015

V Oáze je jako v ráji
jsou tam polonahé dívky
napoží tě, najíst dají
pomeranče, datle, fíky.

Po útrapách expedice
vidu, sledu více není
na velbloudy čeká píče
na nás konec
vyprávění.

Krásné Vánoce a příznivý vítr do plachet
v Novém Roce 2015 přeje všem svým
čtenářům

